

som der i visse Tilfælde aabnes Adgang til gennem Mindretallets Forslag, tillægger Fler-tallet derimod ikke større Betydning. Forslaget udgør i hvert Fald kun et enkelt og mere underordnet Led i en Regulering af Detailhandelens Nettofortjeneste og ligger saaledes ganske indenfor Rammen af de hidtil gældende prisregulerende Bestemmelser, I Mod-sætning hertil sigter Forskriften i Hovedforslaget til at skabe Mulighed for at komme bort fra den overleverede Regulering og atter at naa tilbage til de i saa høj Grad ønskelige mere fri Former.

Til § 4.

1. Stykke svarer til Bekendtgørelsen af 23. December 1915, hvis Regel dog er lempet saaledes, at den paagældende Kontrakt kan indgaa nogen Tid før Vareleveringens Begyndelse. Man gaar ud fra, at Bestemmelsen ligesom hidtil ikke bringes til Anvendelse paa Dyrkningskontrakter mellem Frøavlere og Frøhandlere, som udelukkende angaar Avle af Frø til Besaaning af Udlægsmarkerne (Græsfrø, Kløverfrø m. v.) samt af Rodfrugtfrø, og ikke heller paa Kontrakter mellem Sukkerfabrikker og Sukkerroedyrkere om Levering af Sukkerroer til Fremstilling af Sukker.

Bestemmelsen i 2. Stykke er selvfølgelig allerede gældende Ret; men det anses for nødvendigt at udtale den udtrykkeligt bl. a. af Hensyn til tyske Firmaer, som under Paaberaabelse af gamle Prisaftaler søger at tvinge deres herværende Forhandlere til at forhøje Priserne paa deres Lagre af de tyske Firmaers Varer.

Bestemmelsen i 3. Stykkes 1. Punktum har været fremhævet som gældende Ret i Indenrigsministeriets Bekendtgørelse af 21. September 1918 om Forbud mod Bortsalg af visse Varer ved frivillig Auktion § 1, 2. Stykke. Bestemmelsen i 2. Punktum gør den Begrænsning i den hidtil praktiserede Forstaaelse af disse Regler, at Udførslen skal være en umiddelbar Følge af selve Handelen, idet den hidtidige Forstaaelse har vist sig at aabne Adgang til urimelig Varefordyrelse ved, at et Vareparti sælges med Klausulen: »udelukkende til Udførsel« gennem en Række Handlende, der ofte beregner sig ublu Fortjeneste, til et udenlandsk Firma, som ikke udfører Varen, men sælger den her med i Reglen ublu For-tjeneste.

Til § 5.

Bestemmelsen svarer til Bekendtgørelsen af 27. November 1916, til hvis Ord »det indenlandske Marked« der blot er føjet »eller en betydende Del deraf«.

Til § 6.

Bestemmelsens 1. Stykke er allerede gældende Ret.

I 2. Stykke indeholdes den foran omtalte Dispensationsbeføjelse og som Med-stykke hertil Beføjelsen til at begrænse Fortjenesten, hvor den almindelige Regel tillader at gøre denne urimelig. Dispensationsbeføjelsen tænker man sig benyttet i ret vidt Om-fang baade med Hensyn til § 1 og 2, i hvilke der af den Grund udtrykkelig henvises til § 6, og saaledes, at der ikke blot gives Dispensation til enkelte Handlende, men i paa-kommende Tilfælde til Handelsorganisationer eller Brancher. Det foreslaas derhos, at der gives Beføjelse til til Udførelse af Reglen i § 1 at fastslaa, »hvilken Fortjeneste der før den 1. August 1914 sædvanlig beregnedes af dem, der forhandlede de paagældende Varer«, idet der ved Gennemførelsen af Bekendtgørelsen af 1. Februar 1917 undertiden har været savnet en Hjemmel til en tilsvarende Fastsættelse, og det derfor maa anses for ønskeligt at have en saadan ved Gennemførelsen af § 1.

Til § 7.

Om denne Bestemmelse henvises til Bemærkningerne foran.